

Sektarische geloofsgemeenschap

'Wat ik deed, wat ik droeg, met wie ik omging... alles werd voor mij bepaald'

WeesperNieuws, 15 oktober

Francisca Flinterman.

Tot haar 29ste zat Francisca Flinterman bij een sektarische geloofsgemeenschap. Toen de groep uiteen viel, stond ze er alleen voor.

"Als ik terugdenk aan de eerste dertig jaar van mijn leven lijkt het alsof het om een ander gaat. Twee totaal verschillende werelden", begint de Weespse haar bijzondere verhaal. Een loopbaanadviseur zei een paar jaar geleden tegen haar: 'Toch zijn jullie een en dezelfde persoon.' Dat zette haar aan het denken. De wens ontstond om die twee werelden samen te voegen: "Ik wil betekenis geven aan mijn verleden. Niet zozeer om het af te sluiten, maar als startpunt van de rest van mijn leven - waarin alles nog open ligt." Ze schreef het boek 'Een briefje uit de hemel', dat aanstaande vrijdag wordt gepresenteerd in de Van Houtenkerk.

Zeven bijeenkomsten per week

Francisca groeide op in de omgeving van Rotterdam, binnen een zwaar gelovig gezin. "Mijn ouders wilden meer dan op zondag naar de kerk gaan. Zij zochten een diepere, persoonlijke relatie met God - ook in hun dagelijks leven. Ze sloten zich aan bij een Bijbelkring. Die kring scheurde na een tijdje los van de overkoepelende organisatie en dat was de start van onze eigen gemeenschap. We waren in onze hoogtijdagen met twintig tot dertig man en deden alles samen. Zo'n zes à zeven keer per week waren er

bijeenkomsten. Die varieerden van naailes voor jonge vrouwen en een studentenkoor tot kerkdiensten in een souterrain. Van een keertje overslaan was geen sprake. Het was heel strikt. Wat je deed, wat je droeg, met wie je omging... alles werd voor je bepaald."

**Geen vriendinnen,
geen sport, geen
televisie, geen
kerstboom**

Francisca mocht omgaan met een meisje uit haar klas omdat zij ook bij de groep hoorde, maar verder had ze geen vriendinnen. Sporten kon niet omdat de wedstrijden op zondag waren. Muziekles mocht dan weer wel, maar geen viool zoals Francisca graag wilde: blokfluitles kwam beter van pas voor de samenkomsten. Televisie kijken? Geen sprake van! En ook een kerstboom kwam er niet in. "Nee, ik heb me nooit verzet, ook al zag ik op school wel dat andere kinderen een heel andere jeugd

hadden. Ik wilde graag aan alle eisen voldoen. Maar hoe hard ik ook mijn best deed, het was nooit genoeg."

Grote, boze buitenwereld

Dat de Weespse uiteindelijk toch in de 'grote, boze buitenwereld' belandde was - ondanks dat ze diep ongelukkig was - niet haar eigen beslissing. "Onze leidster kwam om bij een auto-ongeluk. Een jaar later deed haar jongere nicht haar intrede in onze groep. Zij was heel anders. Van haar mochten we best oorbellen of een minirok dragen. Toen we later hoorden dat ze met haar verloofde gemeenschap had gehad voor ze trouwden, waren de poppen aan het dansen. Er werd een nachtelijke bijeenkomst belegd om de situatie te bespreken. Er ontstond een tweespalt die de hele boel aan het wankelen bracht. Niet veel later stortte alles als een kaartenhuis in elkaar."

De bodem werd onder Francisca's voeten weggeslagen. Ze moest haar eigen leven opbouwen, leren om op eigen benen te staan. Maar hoe? Ze kende niemand. "Toch ben ik overeind gekrabbeld. Ik leerde mensen kennen, ontdekte de wereld, ging op dansles, naar de bioscoop. Dat klinkt misschien als een bevrijding, en dat was het ook, maar geloof me, ik vond het doodeng. Ik had niet zomaar meteen nieuwe kaders, alles voelde stout. Ik heb veel gehad aan de Amsterdamse predikant Nico ter Linden: hij heeft me erg geholpen, heeft veel dingen opgehelderd."

Inmiddels woont Francisca al weer jaren in een heerlijk huis in Weesp, heeft ze twee prachtige zoons, een leuke baan en is de relatie met haar moeder hersteld. Haar vader is inmiddels overleden. En God? "Die eerste dertig jaar van mijn leven draaide alles om gelovig zijn, maar door mijn gerichtheid op mensen had ik geen ruimte voor een persoonlijke relatie met God. Pas toen het me niet langer werd opgelegd, kon ik zelf op zoek." Haar verleden heeft haar gevormd: "Ik droom er soms nog steeds van. En ik heb nog steeds de neiging om mezelf aan te passen en te veel naar de mening van anderen te luisteren. Maar ik voel me wel vrij nu. Het gaat goed met me."

De zoektocht naar wie ze is, wie ze mag zijn en wie ze wil zijn, heeft de Weespse opgetekend in het boek 'Een briefje uit de hemel'. De presentatie is aanstaande vrijdag 19 oktober om 19.30 uur in de Van Houtenkerk. Wie deze boekpresentatie wil bijwonen, kan een mailtje sturen naar: francisca.flinterman@hotmail.com. De entree is gratis.